

Arrest

nr. 195 532 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 december 2016 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, waarvan verzoekende partij op 20 juni 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 20/12/2016 werd ingediend door: Naam: A., J. I. (...) , Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum: 17.06.1969 , Geboorteplaats: L. (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 20/12/2016 een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40§4, 1ste lid ; 2° van de wet van 15.12.1980) en legde ter staving van deze aanvraag de volgende documenten voor : een arbeidsovereenkomst op naam van (...) B.V en de daarbij horende loonfiches evenals een bewijs van aansluiting bij de Voorzorg.

Aan de hand van de voorgelegde stukken kan echter niet vastgesteld worden dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen , overeenkomstig art. 40 §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15/12/1980 en art 50 §2, 4° van het KB van 08/10/1981 te kunnen verkrijgen.

Overeenkomstig art 40 §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980 dient een beschikker immers aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel. Overeenkomstig het tweede lid van het hogervernoemde wetsartikel dienen de bestaansmiddelen tenminste gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomen en met het aantal familieleden die ten laste zijn.

Aan de hand van de aangeleverde bewijzen kan afgeleid worden dat betrokkene een economische activiteit in loondienst uitoefent in Nederland.

Uit het dossier kan worden vastgesteld dat mevrouw A. (...) niet alleen de financiële verantwoordelijkheid draagt voor zichzelf maar ook voor haar partner U. B. U. (...). Na onderzoek en analyse van de voorgelegde loonstroken diende vastgesteld te worden dat het aangetoonde netto-inkomen onvoldoende hoog is om te voldoen aan de voorwaarden van de bepalingen van het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel. Evenmin bevat het dossier enige informatie waaruit kan blijken in welke mate dat de levenspartner U. B. U. (...) bijdraagt tot het globale inkomen.

In hoeverre de heer U. B. U. (...) zelf een inkomen geniet kan bij gebrek aan bewijs niet vastgesteld worden. Gewoon veronderstellen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, zonder dat dit objectief vastgesteld kan worden, is geen optie.

Gelet op de elementen en vaststellingen in het dossier moet besloten worden dat betrokkene niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van art. 40§4 van de wet van 15.12.1980. Een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan derhalve niet worden toegekend.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 20/12/2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

1.3. De partner van de verzoekende partij, dhr. U.B.U., heeft op 21 december 2016 een aanvraag als geregistreerde partner, in het kader van gezinshereniging, in functie van verzoekende partij ingediend. Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder rolnummer 207 606.

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

2.2. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, dat is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt verzoekende partij een schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in de synthesesamenvatting:

“De beslissing van verweerster luidt als volgt:

(...)

Verzoekster heeft een arbeidsovereenkomst en haar loonfiches overhandigd om aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verweerster beweert in haar nota met opmerkingen dat verzoekster geen bewijs van haar uitkering bijbracht.

Verzoekster heeft een bewijs van haar uitkering vanuit Nederland ook aan de gemeente overgemaakt. Of de gemeente dat aan verweerster overmaakt is niet in handen van verzoekster. Als de gemeente voor welke reden dan ook nalaat om de nodige stukken aan verweerster over te maken, dit kan moeilijk aan haar verweten worden.

Tijdens de maand december 2016 heeft verzoekster een bedrag van 528,35 euros verdiend (netto, 681,00 euro bruto) verhoogd met een uitkering conform de Nederlandse participatiewet van 410,14 euro.

In de maand januari 2017 heeft verzoekster een bedrag van 583,12 verdiend verhoogd met een Nederlandse uitkering t.b.v. 415,50 euro.

Verzoekster woont in Maasmechelen met haar partner, dhr. U. (...). Zij betalen de kosten van levensonderhoud zelf en zij hebben nooit hulp gevraagd van het OCMW in België.

Zij zijn steeds financieel zelfstandig geweest.

Tot op heden is dit nog steeds het geval. Verzoekster is nooit ten laste van de sociale bijstand in België geweest.

Ook al zou verweerster geen kennis hebben van de uitkering van verzoekster, het blijft duidelijk dat verzoekster geen nood aan hulp van de sociale bijstandstelsel in België.

Zij beschikt dus over voldoende bestaansmiddelen om voor haarzelf en voor haar partner te zorgen.

Verweerster is tot het besluit gekomen dat deze inkomens onvoldoende zijn, doch zonder dat dit gemotiveerd is.

Er is geen vast bedrag vastgelegd in de verblijfswetgeving. Het Unierecht verbiedt dat. Lidstaten moeten altijd rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger. Zelfs als je een inkomen hebt dat lager is dan het leefloon tarief, mag verweerster er niet automatisch vanuit gaan dat men geen voldoende bestaansmiddelen heeft. Verweerster moet dit altijd geval per geval beoordelen, rekening houdend met de pertinente individuele omstandigheden.

Verweerster verwijst naar het feit dat verzoekster een partner heeft, maar verder analyseert zij niet. Er is geen sprake van een behoefte analyse of dergelijke meer. Het is perfect mogelijk dat verzoekster voldoende bestaansmiddelen had en heeft.

Zonder een behoefte analyse uit te voeren is er sprake van een schending van de wet.

Dit wordt bewezen door het feit dat zij niet ten laste van de staat zijn en in de periode dat zij in België wonen, is dit nog nooit nodig geweest.

Indien verweerster hieraan twijfelde, had zij pertinente vragen aan verzoekster kunnen stellen, doch zij heeft dit niet gedaan.

Het dient vastgesteld te worden dat verzoekster op geen enkele wijze de mogelijkheid heeft gehad om haar standpunt toe te lichten, niettegenstaande de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten een zeer grote impact heeft. In dergelijke situaties dient een hoorrecht toe te komen aan de rechtzoekende alvorens dat tot deze beslissing kan overgegaan worden.

Verzoekster werd niet gehoord: bij een verhoor had zij haar uitleg kunnen doen over hoe haar middelen wel voldoende zijn. Het is veel te gemakkelijk voor verweerster om te beslissen dat gewoon veronderstelling maken geen optie is. Ironisch genoeg heeft verweerster dit wel gedaan: zij heeft

gewoon de negatieve veronderstelling gemaakt dat de middelen onvoldoende zijn zonder de pertinente individuele omstandigheden na te kijken.

Dit maakt een schending van artikel 40 Vw uit:

(...) "

Verweerster heeft niets geschreven over de aard en de regelmaat van de inkomsten van verzoekster.

Buiten de vaststelling dat verzoekster zich niet in de voorwaarden zou bevinden om te genieten van het recht op verblijf, heeft verweerster geen informatie bezorgd om haar beslissing te rechtvaardigen/uitleggen. Het is niet duidelijk waarom verweerster een bepaalde bedrag opeist, zonder rekening te houden met het feit dat de relevante wetgeving geen vaste bedrag eist noch met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Men moet voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorkomen dat men ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit is in casu het geval.

b.l.b. Schending van de materiële motiveringsplicht en de redelijkheidsbeginsel

De beslissing is dan bovendien onvolledig gemotiveerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster voldoende bestaansmiddelen had om te leven zonder ten laste te zijn van de Belgische overheid.

Bovendien, zij heeft geen onderzoek, maximaal een de minimis onderzoek, uitgevoerd betreffende de persoonlijke situatie van verzoekster en dat ondanks de verplichting in artikel 40 Vw.

In de beslissing stond er niets geschreven noch geïnsinueerd betreffende de aard en de regelmaat van het inkomen van verzoekster: twee positieve aspecten van haar dossier. Er is in casu absoluut geen sprake van een marginale tewerkstelling.

Dat de beslissing niet aangeeft hoe of waarom verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verweerster is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens: haar informatie was immers onvoldoende, zij heeft de gegevens op incorrecte wijze beoordeeld en daardoor is zij tot een onredelijk besluit gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vordering van verzoekster dient gegrond verklaard te worden en de beslissing van verweerster dient vernietigd te worden.i"

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in samenhang met artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Bij deze past het artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) te vermelden, dat bepaalt:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;"

Uit artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een Unieburger die een verblijfsrecht wil verwerven in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dient aan te tonen dat hij over *"voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk"*. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Daarbij vermeldt de wet dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

3.3. Verzoekende partij legde bij haar aanvraag de volgende documenten voor ter staving van haar bestaansmiddelen:

- een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur d.d. (onleesbaar) op naam van de verzoekende partij;
- een loonfiche voor de periode 11 september 2016-8 oktober 2016 waaruit blijkt dat aan verzoekende partij 817,73 euro werd uitbetaald;
- een loonfiche voor de periode 4 december 2016-31 december 2016, waaruit blijkt dat aan verzoekende partij 582,35 euro werd uitbetaald;
- een loonfiche voor de periode 1 januari 2017-28 januari 2017 waaruit blijkt dat aan verzoekende partij 583,12 euro werd uitbetaald;
- een loonfiche voor de periode 29 januari 2017-25 februari 2017 waaruit blijkt dat aan verzoekende partij 583,12 euro werd uitbetaald;
- een loonfiche voor de periode 26 februari 2017-25 maart 2017 waaruit blijkt dat aan verzoekende partij 784,66 euro werd uitbetaald;
- een drietal documenten waarin een overzicht wordt gegeven van de gewerkte uren en het vakantiegeld.

3.4. Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoekende partij op zich niet betwist dat haar inkomsten uit haar activiteit in loondienst minder bedragen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

De verzoekende partij stelt een uitkering *"conform de Nederlandse participatiewet"* te ontvangen. In de nota met opmerkingen wordt volgens haar ten onrechte gesteld de zij geen bewijzen van een dergelijke uitkering heeft voorgelegd. Het kan haar niet worden verweten dat de gemeente desbetreffende stukken niet heeft overgemaakt aan de gemachtigde.

Bij grondig nazicht van het administratief dossier kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag, zoals vermeld in punt 1.1., enig bewijs heeft voorgelegd van de uitkering die zij van de Nederlandse overheid zou hebben ontvangen. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die niet werden voorgelegd en waarvan hij dus geen kennis had. De Raad duidt erop dat de bewijslast bij

het indienen van een aanvraag rust bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam verzoekende partij derhalve toe om alle nuttige elementen voor te leggen om te bewijzen dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Verzoekende partij houdt voor dat zij deze bewijsstukken wel degelijk heeft voorgelegd, doch dat de gemeente deze documenten niet heeft overgemaakt aan de gemachtigde. Uit geen enkel stuk dat zich in het administratief dossier bevindt, kan de Raad echter afleiden dat dergelijke stukken effectief werden voorgelegd. Ook in het verzoekschrift wordt hiervan geen bewijs bijgebracht. Verzoekende partij beperkt zich dan ook tot loutere beweringen en zij brengt geen enkel begin van bewijs aan om deze bewering te staven. De Raad wijst er nog op dat het de verzoekende partij steeds vrijstaat om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van nieuwe elementen.

3.5. De verzoekende partij benadrukt dat, zelfs indien haar inkomen lager is dan het leefloontarief, de gemachtigde er niet automatisch vanuit kan gaan dat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Zij meent dat het niet duidelijk is waarom de gemachtigde een bepaald bedrag zou vereisen, hetgeen strijdig is met het Unierecht en stelt tevens *“dat er haar geen informatie werd bezorgd omdat beslissing te rechtvaardigen”*. De verzoekende partij is verder de mening toegedaan dat de gemachtigde onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat zij een partner heeft, doch een verdere analyse van haar persoonlijke situatie blijkt volgens verzoekende partij niet.

De Raad stelt vast dat dit betoog is gebaseerd op een onjuiste of minstens onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde een *“bepaald bedrag”* zou vereisen, waaronder geen verblijfsrecht kan worden toegestaan aan de verzoekende partij. Er wordt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk op gewezen: *“Overeenkomstig art 40 §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15/12/1980 dient een beschikker immers aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociaal bijstandsstelsel. Overeenkomstig het tweede lid van het hogervernoemde wetsartikel dienen de bestaansmiddelen tenminste gelijk te zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomen en met het aantal familieleden die ten laste zijn.”*

In casu stelt de gemachtigde concreet vast dat verzoekende partij niet enkel de financiële verantwoordelijkheid draagt voor zichzelf maar ook voor haar partner. Hij stelt vervolgens dat na *“onderzoek en analyse van de voorgelegde loonstroken”* dient te worden vastgesteld dat *“het aangetoonde netto-inkomen van verzoekende partij onvoldoende hoog is om te voldoen aan de voorwaarden van de bepalingen van het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel”*. De gemachtigde stelt hierbij eveneens vast dat uit het dossier niet kan worden afgeleid in welke mate dat deze partner zelf nog over een inkomen beschikt en bijdraagt tot het globale inkomen.

Uit de bestreden beslissing kan derhalve niet worden afgeleid dat een bepaald bedrag wordt vereist. Het netto-inkomen van de verzoekende partij wordt immers bekeken in het licht van de gegevens omtrent de haar persoonlijke situatie, met name haar gezinslast en het globale gezinsinkomen.

3.6. In die zin kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat er geen behoeftanalyse werd uitgevoerd. Er heeft immers een concrete beoordeling van haar situatie plaats gevonden, overeenkomstig artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, die werd ingevoegd door artikel 19 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vormt de omzetting van artikel 8.4 van de Burgerschapsrichtlijn (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, doc. nr. 51-2845/001, 38). De handelwijze van de gemachtigde is verder conform de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 19 september 2013, C-140/12, *Brey*, pt. 68 en HvJ 4 maart 2010, C-578/08, *Chakroun*, pt. 48).

In dit verband heeft de gemachtigde vastgesteld dat verzoekende partij een partner heeft, voor wie zij de financiële verantwoordelijkheid draagt. Ook komt de gemachtigde tot de bevinding dat bij gebrek aan bewijs niet kan worden vastgesteld in hoeverre deze partner zelf over een inkomen beschikt en kan bijdragen aan het globale inkomen waarover de verzoekende partij beschikt. Deze vaststellingen worden op zich niet betwist in de syntheseseminarie. Uit deze motieven blijkt niet, zoals verzoekende partij ten onrechte voorhoudt, dat enkel wordt verwezen naar het gegeven dat zij *“een partner heeft”*. Het financieel instaan voor haar partner, zonder dat een bewijs voorligt betreffende de vraag of haar partner via een eigen inkomen eventueel kan bijdragen aan de gezinslast, betreft een relevant gegeven teneinde de financiële draagkracht van verzoekende partij te kunnen vaststellen in functie van het netto-inkomen waarover zij beschikt. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar kritiek dat de gemachtigde *“gewoon de negatieve veronderstelling [heeft] gemaakt dat de middelen onvoldoende zijn zonder de pertinente individuele omstandigheden na te kijken”*.

De Raad acht het niet onjuist of kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van de voorliggende gegevens tot het besluit komt dat de verzoekende partij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij beschikt over een netto-inkomen van gemiddeld 670 euro per maand. De verzoekende partij betwist zoals gesteld op zich niet dat zij met dit inkomen eveneens instaat voor het onderhoud van haar levenspartner en dat in het dossier geen bewijs voorligt van het feit dat haar partner een eigen inkomen verwerft waarover zij kan beschikken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk volgens de Raad om, gelet op het voorliggende gegevens, vast te stellen dat het netto-inkomen waarover de verzoekende partij beschikt, onvoldoende hoog is om te voldoen aan de voorwaarde zoals vermeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ten slotte stelt de Raad vast dat de motieven duidelijk zijn en toelaten op nuttige wijze te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gesteund.

3.7. De verzoekende partij werpt verder op dat de gemachtigde in het kader van zijn analyse geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij tot op heden nooit ten laste is geweest van het sociale bijstandstelsel in België. Zij en haar partner hebben immers nog nooit hulp gevraagd aan het OCMW. Hieruit blijkt dat zij wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen om voor haarzelf en voor haar partner te zorgen.

De Raad merkt dat, ook wanneer verzoekende partij en haar partner heden niet ten laste zijn van het sociale bijstandstelsel, het niet onredelijk is dat de gemachtigde op een prospectieve manier, na de datum van het indienen van de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, niet enkel rekening houdt met de inkomenspositie van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, maar ook beoordeelt of deze referentiepersoon stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen behoudt. Het doel van de bestaansmiddelenvereiste bestaat er immers in de gemachtigde in staat te stellen zich ervan te verzekeren dat de betrokkene(n) tijdens het verblijf niet ten laste van de sociale bijstand van de betrokken lidstaat dreig(t)(en) te komen. Een prospectieve beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste laat toe om dat mogelijke risico te beoordelen. Bij het onderzoek of is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste, kan dus rekening worden gehouden met een beoordeling van het behoud van deze bestaansmiddelen na de datum van indienen van de verblijfsaanvraag.

De verzoekende partij bekritiseert eveneens dat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven hoe of waarom zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, zodat het betoog feitelijke grond ontbeert. Er wordt enkel gemotiveerd dat de voorgelegde bestaansmiddelen onvoldoende zijn om te voorkomen dat zij en haar partner tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Zulks blijkt alvast niet uit de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en beginselen.

3.8. In de syntheseseminarie wordt dienaangaande nog opgemerkt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de aard en de regelmaat van haar inkomsten. Zij benadrukt dat er in casu absoluut geen sprake is van een marginale tewerkstelling.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit element ter discussie staat. Verder ziet de Raad het belang van dit betoog niet. Dat de aard en regelmaat van haar inkomsten niet in twijfel worden getrokken en dat er geen sprake is van een marginale tewerkstelling, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij conform artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de voorgelegde bestaansmiddelen in casu onvoldoende hoog zijn om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingen-

wet, met name voldoende om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel in het Rijk.

Uit wat hierboven is besproken (zie punten 3.5-3.6) blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze vaststelling onjuist of kennelijk onredelijk is. Het feit dat in de bestreden beslissing niet alle “positieve aspecten” werden vermeld, doet hieraan geen afbreuk.

3.9. Verzoekende partij verwijt de gemachtigde geen “*pertinente vragen*” aan haar te hebben gesteld omtrent haar bestaansmiddelen en stelt dat zij gehoord diende te worden.

De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. (RvS 9 september 2015, nr. 232.145).

De bestreden beslissing betreft een weigering tot verblijf van meer dan drie maanden nadat de verzoekende partij daartoe krachtens de geldende regelgeving een aanvraag had ingediend. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten. Daargelaten de vraag de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijke bestuur dezelfde inhoud heeft als het Unierechtelijke beginsel (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.599), volstaat het op te merken dat verzoekende partij in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet de kans werd geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekende partij kon alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de gemachtigde daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid en verschillende documenten heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag. Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat de gemachtigde bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken. De verzoekende partij toont, zo blijkt uit de bovenstaande uiteenzetting, niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de vaststelling is gekomen dat zij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid tot stand is gekomen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de gemachtigde vooraleer een beslissing te nemen omtrent het gevraagde verblijfsrecht haar alsnog had moeten uitnodigen voor een verhoor, wijst de Raad erop dat de hoorplicht niet inhoudt dat gemachtigde ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens hij zijn beslissing wil baseren wanneer verzoekende partij reeds de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partij met haar uiteenzetting hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing zijn gehoord, zij elementen zou hebben bijgebracht die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40).

Verzoekende partij laat immers na om concrete elementen of gegevens aan te geven die bij de concrete beoordeling van haar situatie in rekening hadden moeten worden genomen.

Verzoekende partij maakt geen schending van de hoorplicht aannemelijk.

3.10. Gelet op het hierboven gestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld:

“Gelet op de elementen en vaststellingen in het dossier moet besloten worden dat betrokkene niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van art. 40§4 van de wet van 15.12.1980. Een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan derhalve niet worden toegekend.”

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.11. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het tweede middel gaat als volgt:

“Als verzoekster het grondgebied zou moeten verlaten, zou dit een ernstige en onherstelbare schade veroorzaken: verzoekster zou haar woonplaats moeten verlaten en haar gezin moeten verlaten. De tenuitvoerlegging van deze beslissing dient dan geschorst te worden.

Verzoekster vraagt de vernietiging van het bevel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft recht op een privéleven hetgeen, zij nu hier in België heeft opgebouwd.

Verzoekster woont met haar partner, dhr.U. (...).

Een scheiding van het gezin zou een schending van artikel 8 uitmaken.

Het bevel is ook niet redelijk noch voldoende gemotiveerd wetend dat verzoekster deel van dit gezin uitmaakt. Verweerder heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM bij het nemen van de beslissing.

Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG bepaalt dat geen verwijderingsmaatregel mag genomen worden die onevenredig is met het doel dat door de staat te bereiken is. Hier is er geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden, met naam redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die een beperking op het recht op vrij verkeer kan rechtvaardigen en die een verwijdering van een EU burger die geen bij stand heeft gevraagd rechtvaardigt.

Bovendien, indien de beslissing van Uw Raad is om de beslissing omtrent het einde stellen van haar recht op verblijf in het rijk te vernietigen, dan dient het bevel tevens vernietigd te worden.

Verzoekster vraagt de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.12. Het bestaan van een gezinsleven dat verzoekende partij stelt te leiden met dhr. U.B.U., wordt niet betwist.

Zoals aangehaald in punt 1.3. heeft de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij, dhr. U.B.U., op 21 december 2016 een aanvraag ingediend als geregistreerde partner, in kader van gezinshereniging, in functie van de verzoekende partij. Deze aanvraag werd op 24 mei 2017 door de gemachtigde geweigerd, waarbij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Zowel verzoekende partij als haar wettelijk samenwonende partner verblijven dus thans onregelmatig op het grondgebied en zij dienen beiden het grondgebied te verlaten. De eenheid van het gezin blijft dan ook behouden. Verzoekende partij haalt dan ook ten onrechte aan dat het bestreden bevel *“Een scheiding van het gezin”* met zich meebrengt, hetgeen een schending betekent van artikel 8 van het EVRM. Het gezinsleven dat verzoekende partij leidt met haar wettelijk samenwonende partner wordt niet daadwerkelijk verbroken, minstens wordt dit niet aangetoond. Verder brengt de verzoekende partij geen concrete elementen aan die aanwijzingen kunnen vormen van onoverkomelijke hinderpalen voor het verderzetten van het gezinsleven in Nederland, het land waarvan zij de nationaliteit bezit, of elders.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op het leiden van een gezinsleven met haar partner, blijkt niet.

3.13. Wat betreft het aangehaalde privéleven, wordt in de synthesesamenvatting louter aangehaald dat verzoekende partij een privéleven heeft opgebouwd in België, en dat het bestreden bevel ernstige en

onherstelbare schade zou veroorzaken, omdat verzoekende partij haar woonplaats zou moeten verlaten.

De Raad stelt vast dat de omvang van het aangehaalde privéleven in de synthesesmemorie geenszins verder wordt geconcretiseerd. Bovendien stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij blijkens haar verklaringen pas sinds 12 december 2016 het Belgische grondgebied is binnengekomen. Verzoekende partij toont met haar vaag betoog dan ook niet aan dat zij gedurende de korte periode dat zij in België woont – tijdens dewelke zij enkel een voorlopig en precair verblijfsrecht had – privébanden heeft opgebouwd die zwaarder zouden doorwegen dan de banden die zij heeft opgebouwd tijdens haar verblijf in Nederland, het land waarvan zij de nationaliteit bezit en waar zij voordien verbleef (zie paspoort uitgegeven op 28 sept 2012 en arbeidsovereenkomst afgesloten in 2014) en waar zij blijkens de voorgelegde de loonfiches die zich in het administratief dossier bevinden nog steeds werkt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België omdat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die de gebruikelijke banden met België overstijgen. Een schending van haar recht op het leiden van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM. De Raad merkt verder op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht oplegt.

3.14. Waar verzoekende partij nog gewag maakt van de schending van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dient te worden herhaald dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn.

Een middel moet dus in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld. Nieuwe middelen zijn niet geoorloofd, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Een middel is ook "nieuw" indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien er in de synthesesmemorie een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven (RvS 26 juni 2014, nr. 227.901), hetgeen niet geoorloofd is omdat het de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang brengt.

In haar verzoekschrift had de verzoekende partij in een tweede middel enkel de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM, stellende dat het bestreden bevel zou leiden tot ernstige en onherstelbare schade, aangezien zij haar woonplaats en haar gezin in België zou moeten verlaten en zij in België een privéleven heeft opgebouwd.

De verwerende partij had daarop in haar nota gerepliceerd dat haar partner eveneens het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten waardoor beide partners niet van elkaar worden gescheiden en zij hun gezinsleven elders gezamenlijk kunnen verderzetten. Verder wordt in de nota opgemerkt dat verzoekende partij bovendien niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kan onderhouden met haar partner. Er wordt volgens de verwerende partij dan ook geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt, gelet op de inhoud van het tweede middel zoals dit werd weergegeven in het initiële verzoekschrift en het antwoord hierop in de nota met opmerkingen, vast dat de in de synthesesmemorie aangevoerde schending van de Burgerschapsrichtlijn een ongeoorloofde uitbreiding betreft van het tweede middel dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift had uiteengezet. In zoverre is het tweede middel, zoals uiteengezet in de synthesesmemorie, niet ontvankelijk.

3.15. Het tweede middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES